

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Boudové Zvěřinové a soudkyň Mgr. Kateřiny Frankové a JUDr. Danuše Kudrnové ve věci

navrhovatelů: 1. ██████████, narozená dne ██████████
bytem ██████████
2. nezletilá ██████████, narozená ██████████
bytem ██████████

proti
odpůrci: ██████████, narozený dne ██████████
adresa pro doručování ██████████

o nařízení předběžného opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí, o odvolání odpůrce proti usnesení Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 7. února 2025, číslo jednací 13 Nc 101/2025-14,

takto:

- I. Odvolání se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Okresní soud v Mladé Boleslavi jako soud prvního stupně v záhlaví označeným usnesením nařídil předběžné opatření, kterým odpůrci uložil po dobu jednoho měsíce od 8. 2. 2025 opustit společné obydlí a zdržet se vstupu do společného obydlí na adrese ██████████, zdržet se vstupu do bezprostředního okolí společného obydlí na adrese ██████████, zdržet se setkávání s navrhovatelkami 1. a 2. a jejich kontaktování jakýmkoli způsobem a zdržet se nežádoucího sledování a obtěžování navrhovatelek 1. a 2. jakýmkoli způsobem (výrok I.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a uložil odpůrci povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi soudní poplatek za podaný návrh ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok III.).

Usnesení odůvodnil soud prvního stupně tak, že navrhovatelka osvědčila, že jsou naplněny zákonné podmínky pro nařízení předběžného opatření, neboť popsané jednání odpůrce spočívající jak ve slovních útocích a výhrůžkách, neustálém kontaktu a obtěžování, tak ve fyzickém násilí, vyvolává důvodné obavy navrhovatelky o duševní i tělesné zdraví jak její, tak navrhovatelky 2. Nežádoucí chování odpůrce přitom není ojedinělou záležitostí, trvá dlouhodobě, opakuje se, a navíc i stupňuje. Odpůrce byl již pro své neakceptovatelné chování zcela důvodně vykázán Policií České republiky ze společného obydlí účastníků.

Proti usnesení soudu prvního stupně podal odpůrce odvolání, neboť je považoval za nesprávné. Především na podporu svých argumentů v odvolání a k prokázání své nezaviněné situace, nevinny a špatného či záměrně špatného postupu Policie České republiky a soudu žádal o připojení trestního spisu Okresního soudu v Mladé Boleslavi sp. zn. 17 T 10/2025. S navrhovatelkou 1. ██████████ byli spolu přibližně sedm let, celou dobu až dosud měli spolu naprosto nekonfliktní a spokojený vztah, ze kterého se jim v roce ██████████ narodila navrhovatelka 2. nezletilá ██████████, která je pro odpůrce vším. Je inteligentní a naprosto vyrovnané dítě,

jsou si oboustranně velmi blízcí, jak potvrzují sousedé i známí v jejich tehdejší bydlišti, s nimiž měli přátelské vztahy, byli v častém kontaktu a tím je jako pár dobře znali. Navíc panelákové byty mají velmi tenké zdi. Odpůrce se proto dotazoval, zda je možné, aby na základě doložených výpovědí spousty známých i sousedů, kteří ho dobře znají, mohl potenciálně ohrožovat svoji milovanou dceru [REDAKCE] a aby jeho dcera byla vyrovnané, slušně vychované a klidné dítě, pokud by s navrhovatelkou 1. měli dle jejího popisu turbulentní vztah? Když se s navrhovatelkou 1. na jaře 2024 společně rozhodli přestěhovat do současného bytu na adrese [REDAKCE], který získala po babičce a nyní má ve vlastnictví, odpůrce jej nejprve zrekonstruoval. Činil tak celý rok vedle vykonávání výkonu svého kominického řemesla, po víkendech a večerech, kdy účet za intenzivní přestavbu byl vysoký a jen za materiál „padly“ jeho osobní celoživotní úspory, k nim si ještě půjčil peníze a fyzickou prací si poničil zdraví. Vůbec ale nepřemýšlel o tom, že investicí do bytu v majetku navrhovatelky 1. dělá chybu a na základě bezproblémového společného soužití by ho ani ve snu nenapadlo, co se stane po dokončení rekonstrukce. Jak je tedy možné, že ho navrhovatelka 1. najednou popisuje jako násilníka, který ji měl dlouhodobě fyzicky i psychicky týrat? Odpůrce dále poukázal na velké nesrovnalosti v průběhu policejního a soudního šetření, kdy byl jako osoba s celoživotně čistým trestním rejstříkem, bez jakýchkoli policejních záznamů během pouhých dvou dnů a pouze na základě hádky dne 28. 1. 2025 a poté jen vyfabulovaných prohlášení navrhovatelky 1. a jejího milence trestně odsouzen, vyhoštěn a prohlášen za násilníka a potenciálního vraha. V této souvislosti v odvolání popsal své podezření, že mu navrhovatelka 1. stále lže, před třemi roky mu byla nevěrná, což sama přiznala, ale dokázal za celou záležitost udělat tlustou čáru a odpustit jí, protože jsem nechtěl rozbít rodinu. Poslední dobou navrhovatelka 1. po večerech odcházela za údajnými kamarádkami, zůstávala dlouho do noci, zatímco odpůrce hlídal dceru, která se ptala, kde má maminku. Poté, co měl opět potvrzeno, že mu navrhovatelka 1., se 28. 1. 2025 pokusil zjistit, kde je skutečná pravda a vše skončilo drobnou fyzickou potyčkou (navrhovatelka 1. kopla odpůrce do kolene, odpůrce ji odstrčil a spadla), nadávkami a hlasitou diskuzí o tom, že odpůrce rekonstruuje byt a ona si provozuje milence, ale nedošlo k žádným násilným výhrůžkám, natož ve smyslu zabití atd., výsledkem byl pouze škrábanec na odpůrcově ruce a údajná modřina o velikosti cca 3 x 3 cm u navrhovatelky 1., jak spadla. Odpůrce dále v odvolání podrobně popsal svoji verzi událostí následujících poté, kdy navrhovatelka 1. odešla na policii, až do 30. 1. 2025, a to včetně svých výhrad k jejich průběhu popsanému navrhovatelkou 1. v návrhu a nesrovnalostí v trestním spise, ohledně návštěvy/vyšetření navrhovatelky 1. v Klaudiánově nemocnici v Mladé Boleslavi, obsahu výpovědi [REDAKCE] na policii, rozporného vyjádření navrhovatelky 1. v předmětném návrhu o tom, že se bojí o sebe i navrhovatelku 2., cítí se týraná a má psychické problémy, oproti úřednímu záznamu o doplnění podaného vysvětlení, v němž uvádí, že odpůrce by navrhovatelce 2. neublížil a sama situaci po psychické stránce zvládla, neměla psychické problémy, nebrala léky a nevyhledala psychickou pomoc. Dle odpůrce navrhovatelka 1. soustavně lhala, byla nevěrná, manipulovala a překrucovala důkazy, odpůrce křivě obvinila, zneužila vazby svého milence na policii pro překvalifikování obvinění i svého postavení ženy a matky u orgánů státní moci. Proto na ni nelze nahlížet jako na důvěryhodnou osobu a neexistuje žádný relevantní důvod, aby odpůrci, z něhož se následkem nařízení předběžného opatření stal bezdomovec, bylo zabraňováno v kontaktu s navrhovatelkou 2.

Odpůrce se domáhal, aby bylo usnesení soudu prvního stupně přehodnoceno a zrušeno v celém rozsahu, neboť neexistovaly žádné reálné důvody pro jeho vydání a jeho argumenty v odvolání vyvracejí důvody, na kterých je postaveno. K odvolání připojil čestná prohlášení [REDAKCE] a [REDAKCE] z 21. 2. 2025, [REDAKCE] a [REDAKCE] ze 17. 2. 2025, [REDAKCE] z 13. 2. 2025 a [REDAKCE] a [REDAKCE] z 20. 2. 2025, Úřední záznam o doplnění podaného vysvětlení navrhovatelkou 1. na Oddělení obecné kriminality Policie České republiky v Kosmonosech z 30. 1. 2025.

1. Navrhovatelky se k odvolání nevyjádřili.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Havelková

2. Krajský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“) v řízení postupoval shodně jako soud prvního stupně podle zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“), který upravuje předběžné řízení ve věci ochrany proti domácímu násilí v § 400 a násl. a ve vztahu k občanskému soudnímu řádu obsahuje zvláštní procesní úpravu. Nestanoví-li tento zákon jinak, použije se občanský soudní řád (§ 1 odst. 3 z. ř. s.), a nevyplývá-li z povahy jednotlivých ustanovení něco jiného, použijí se ustanovení tohoto zákona vedle občanského soudního řádu (§ 1 odst. 4 z. ř. s.).
3. Odvolací soud po zjištění, že odvolání proti usnesení soudu prvního stupně je přípustné, podal je odpůrce jako účastník řízení, učinil tak v zákonné lhůtě (§ 201, § 202 odst. 1, 3 a contr., § 204 odst. 1 věta první o. s. ř.) a odvolání splňuje náležitosti stanovené v § 205 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal usnesení soudu prvního stupně včetně řízení jeho vydání předcházejícího podle § 212 věta první a § 212a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání již nelze věcně projednat.
4. Návrhem podaným u soudu prvního stupně 7. 2. 2025 se navrhovatelky domáhaly nařízení předmětného předběžného opatření. Podání návrhu předcházelo vykázání odpůrce ze společného obydlí účastníků na adresu [REDAKCE], na dobu deseti dnů, jak vyplývá z Úředního záznamu o vykázání Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Mladá Boleslav, Obvodního oddělení policie Mladá Boleslav z 29. 1. 2025, č. j. KRPS-28823-8/ČJ-2025-010717. Vykonatelnost předběžného opatření nařízeného podle § 405 odst. 1 z. ř. s. výrokem I. napadeného usnesení nastala v souladu s ustanoveními § 407 z. ř. s. jeho vydáním a doba trvání (prodloužená o lhůtu, po kterou trvalo vykázání odpůrce podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) uplynula dnem 8. 3. 2025, jak vyplývá z ustanovení § 408 z. ř. s. ve spojení s § 57 odst. 1, 2 věta první o. s. ř.). Zároveň se z obsahu spisu nepodává, že by navrhovatelky podaly před jejím uplynutím návrh na prodloužení doby trvání předběžného opatření podle § 410 z. ř. s. Soud prvního stupně předložil věc k rozhodnutí o odvolání, resp. do dispozice odvolacího soudu se spis dostal 8. 4. 2025, tzn. v době, kdy již účinky předběžného opatření pominuly v důsledku plynutí času, a proto odvolací soud odvolání podle § 220a odst. 1 o. s. ř. odmítl, aniž by byl oprávněn je věcně projednat.
5. Odvolací soud zároveň neshledal důvod pro určení, že usnesení soudu prvního stupně bylo na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání nezákonné, jak mu ukládá ustanovení § 220a o. s. ř. K tomuto okamžiku měl soud prvního stupně k dispozici návrh na nařízení předběžného opatření obsahující vyličení průběhu vztahu účastníků včetně jeho vývoje a událostí 28. 1. 2025. Tvrzení v návrhu doložily navrhovatelky Úředním záznamem o vykázání Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Mladá Boleslav, Obvodního oddělení policie Mladá Boleslav z 29. 1. 2025, č. j. KRPS-28823-8/ČJ-2025-010717, Úředním záznamem Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Územního odboru Česká Lípa, Obvodního oddělení policie Doksy z 29. 1. 2025, č. j. KRPL-10091-4/TC-2025-180112, ambulantním nálezem MUDr. Martina Murina, Urgentní příjem A – Chirurgická část, Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a. s., nemocnice Středočeského kraje, z 29. 1. 2025 a zprávu o spolupráci navrhovatelky 1. s Intervenčním centrem Respondeo z 5. 2. 2025. Obsah návrhu a důkazů, z nichž soud prvního stupně při rozhodování o návrhu vycházel, uvedl v poměrně širokém a dostatečném rozsahu v odůvodnění svého usnesení, na jehož odst. 1. až 5. odvolací soud v podrobnostech odkazuje.
6. Předběžné opatření na ochranu navrhovatele(-ů) proti domácímu násilí ze strany odpůrce podle § 405 z. ř. s. lze nařídit na základě (hmotněprávního) ustanovení § 751 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle něhož stane-li se další společné bydlení manželů v domě nebo bytě, v němž se nachází rodinná domácnost manželů, pro jednoho z nich nesnesitelné z důvodu tělesného nebo duševního násilí vůči manželovi nebo jinému, kdo v rodinné domácnosti manželů žije, může soud na návrh dotčeného manžela omezit, popřípadě i vyloučit na určenou dobu právo druhého manžela v domě nebo bytě bydlet. Ustanovení § 3021 občanského zákoníku umožňuje použít toto zákonné ustanovení také v případě společného bydlení jiných osob, než jsou

manželé. Předběžné opatření lze nařídit, jsou-li splněny podmínky upravené v § 751 odst. 1 občanského zákoníku a současně (po procesní stránce) se všechny skutečnosti právně významné pro rozhodnutí o předběžném opatření podle § 405 z. ř. s. podávají z návrhu a z listin či dalších důkazů, které má soud v době rozhodování k dispozici (§ 75c odst. 4 o. s. ř.). Nepostačuje tedy jen potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků, jak ji navrhovatel subjektivně vnímá, ale je nezbytné potřebu zatímní úpravy poměrů prokázat a současně osvědčit, že dochází k ohrožení navrhovatele jako fyzické osoby z důvodu tělesného nebo duševního násilí v takové intenzitě, že by se pro něho další společné bydlení s odpůrcem jevílo nesnesitelným. V návrhu na nařízení předběžného opatření je proto třeba vylíčit skutečnosti, za nichž lze návrhu vyhovět, jak vyžaduje ustanovení § 402 odst. 1 z. ř. s., a tato tvrzení osvědčit (zpravidla) listinami připojenými k návrhu. Podle názoru odvolacího soudu navrhovatelky oběma těmito procesními povinnostmi (tvrzení i důkazní) vyhověly. Jejich tvrzení v návrhu jsou z hlediska znaků pro závěr, že jde o domácí násilí (opakování a dlouhodobost, eskalace, jasné a nezpochybnitelné rozdělení rolí, nevěřejnost) dostatečná a společně s připojenými a navrženými důkazy lze uzavřít, že předpoklady pro rozhodnutí o předběžném opatření podle § 405 z. ř. s. byly splněny. Odpůrce v odvolání toliko předkládá svá tvrzení o vývoji vztahu s navrhovatelkou 1., resp. přesněji důvody, které měly podle jeho názoru na tento vývoj a aktuální stav jejich partnerského vztahu zásadní vliv. Tato tvrzení ale sama o sobě nejsou způsobilá přivodit závěr o nezákonnosti nařízeného předběžného opatření, jestliže předpoklady pro jeho nařízení dle § 405 odst. 1 z. ř. s. byly splněny a navrhovatelky unesly břemeno tvrzení i důkazní. Navíc, jestliže soud prvního stupně neměl (a v podstatě ani nemohl mít) k dispozici jiné důkazy než předložené navrhovatelkami, není ani v odvolacím řízení možné učinit o skutkovém stavu jiný závěr, protože i pro odvolací soud je rozhodný stav v době rozhodování soudu prvního stupně (§ 211 za použití § 75c odst. 4 o. s. ř.). Doba trvání předběžného opatření také není sama o sobě způsobilá negativně zasáhnout do kvality vztahu odpůrce a navrhovatelky 2., tj. téměř šestileté účastníků, k jejíž ochraně předběžné opatření rovněž sloužilo, je-li v tomto věku dosud odkázána na péči jiné osoby, konkrétně navrhovatelky 1. jako matky. Případné další neshody o péči o společné dítě mohou jeho rodiče řešit za pomoci příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí a/nebo soudu.

7. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 za použití § 151 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř., když navrhovatelkám nevznikly žádné náklady, za které by odpovídal odpůrce, jehož odvolání bylo odmítnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 15. dubna 2025

Mgr. Jana Boudová Zvěřinová v. r.
předsedkyně senátu